

Η περιπέτεια του Γιωργή

Εκείνο τον χειμώνα τα χιόνια έπεφταν μέχρι τις ρίζες του Ψηλορείτη και είχαν καλύψει τα πάντα. Εκεί υπήρχε και η στάνη του βοσκού. Ήταν μονάχα ένα μικρό δωμάτιο που είχε ένα στρώμα, μια κουζινούλα, το μπάνιο και μια μικρή τηλεόραση. Μπαίνοντας μέσα, το πρώτο πράγμα που μύριζες ήταν το ξύλο που αργοκαιγόταν και άκουγες τον ήχο από τις σπίθες που πετάγονταν από τη σόμπα και φώτιζαν το σκοτεινό εκείνο μέρος.

Ο Γιωργής ξυπνούσε κάθε μέρα τα χαράματα ακούγοντας τον κόκορα του διπλανού χωριού. Με τον σκύλο του, τον Άρη, στο πλευρό του, τα χειμωνιάτικα πρωινά έλεγχε το κοπάδι για τυχόν προβλήματα υγείας ή άλλες δυσκολίες. Επιπλέον, ένα σημαντικό κομμάτι της καθημερινότητάς του -ειδικά τον χειμώνα- ήταν η σίτιση και το νερό. Εξαιτίας των χιονιών και λόγω της λιγοστής βλάστησης στο γεώπαρκο του Ψηλορείτη, αναγκαστικά χρειαζόταν να φέρνει επιπλέον τροφή, όπως σανό ή ειδική τροφή για το κοπάδι του.

Επίσης το νερό τον χειμώνα πάγωνε, οπότε ο Γιωργής βεβαιωνόταν ότι τα ζώα του θα είχαν πρόσβαση σε καθαρό νερό. Επιπρόσθετα, οι χειμωνιάτικες μέρες προσέφεραν περισσότερο χρόνο για τις εσωτερικές δουλειές και δραστηριότητες όπου εκεί εντάσσονταν η συντήρηση του στάβλου και της καλύβας του, όπως και η επεξεργασία του γάλακτος από το οποίο θα παρήγαγε γαλακτοκομικά προϊόντα. Αυτά κάλυπταν ένα μεγάλο μέρος της σίτισης του βοσκού και με το γάλα τάιζε επίσης τα μωρά ζώακια του κοπαδιού, αν χρειαζόταν.

Κάποια μέρα που ο καιρός ήταν ήπιος, ο Γιωργής είχε βγάλει το κοπάδι του έξω από τον στάβλο για να πάρει καθαρό αέρα. Ο νεαρός βοσκός είχε πάει να φέρει τους κουβάδες για να αρμέξει τα πρόβατά του και όπως κάθε φορά, όταν τα έβγαζε, τα μετρούσε για να βεβαιωθεί ότι ήταν όλα εκεί.

Εκείνη την μέρα όμως ένα πρόβατο τού έλειπε. Ο Γιωργής πανικοβλήθηκε. Χωρίς να το πολυσκεφτεί, τα έβαλε πίσω στον στάβλο, τα κλείδωσε πολύ καλά, πήρε μία φορητή λάμπα στα χέρια του και βγήκε στο δάσος για να ψάξει το χαμένο πρόβατο. Χωρίς να το καταλάβει είχε βρεθεί στα βάθη του δάσους έχοντας χάσει τον δρόμο του.

Όταν είχε περάσει κάμποση ώρα, συνειδητοποίησε ότι είχε χαθεί μέσα σε ένα άγνωστο γι' αυτόν μέρος. Η ατμόσφαιρα ήταν σκοτεινή και άβολη. Ο βοσκός μετά από λίγη ώρα κατάφερε να εντοπίσει τα ίχνη που είχε αφήσει το πρόβατο στην φρέσκια λάσπη αλλά -επειδή ήταν κουρασμένος- κάθισε στις ρίζες ενός δέντρου για λίγο για να ξεκουραστεί. Ο Ψηλορείτης φαινόταν ατελείωτος και ο θόρυβος του ανέμου διαπερνούσε τα πετρώδη περάσματα.

Κρατώντας τη λάμπα με τρεμάμενο φως στο χέρι του, ο βοσκός ακολούθησε αβέβαια τα ίχνη που είχε αφήσει το πρόβατο. Η νύχτα ήταν παγερή και το κάθε του βήμα ακουγόταν σαν αντίλαλος σε μια εγκαταλελειμμένη αίθουσα. Ξαφνικά, ένα μακρινό μουγκρητό τον έκανε να

σταματήσει. Έστρεψε το βλέμμα του προς τη μεριά του ήχου. Άραγε ήταν λύκος ή μήπως η φαντασία του; Τρέχοντας μπροστά, ελπίζοντας πως το πρόβατο δεν είχε γίνει λεία για ένα σαρκοφάγο ζώο, ο Γιωργής άκουσε μια κραυγή, ένα απελπισμένο "Μπέεε!" με την ελπίδα να ακούσει απάντηση.

Ξαφνικά, το ασταθές φως της λάμπας φώτισε ένα στενό μονοπάτι που οδηγούσε σε ένα φυσικό καταφύγιο, σε μια σπηλιά. Με την καρδιά του να χτυπά έντονα, πλησίασε και εκεί, στη γωνία, στεκόταν ακίνητο το πρόβατό του. Αλλά δεν ήταν μόνο. Ένα αγριοκάτσικο, είχε πάρει θέση μπροστά του, σαν να το φύλαγε από τον έξω κόσμο.

Ο νεαρός πάγωσε, αναρωτώμενος πώς να πλησιάσει χωρίς να αναστατώσει το ζώο. Με σταθερή -αλλά ήρεμη- φωνή άρχισε να ψιθυρίζει. Η σιωπή ήταν ασφυκτική και το μόνο που ακουγόταν ήταν το σφύριγμα του ανέμου. Το αγριοκάτσικο μετά από λίγο υποχώρησε σιγά-σιγά και έφυγε τρομαγμένο.

Ο βοσκός έσκυψε, αγκάλιασε το πρόβατό του και ένιωσε έναν παράξενο συνδυασμό ανακούφισης και χαράς. Καθώς έβγαιναν από τη σπηλιά, η νύχτα φαινόταν ξαφνικά λιγότερο σκοτεινή, όμως παρόλα αυτά δεν μπόρεσαν να βρουν τον δρόμο της επιστροφής. Γι' αυτό ο Γιωργής αποφάσισε ότι έπρεπε να περάσουν την νύχτα εκεί και να συνεχίσουν τον δρόμο τους όταν ανατείλει ο ήλιος.

Έτσι και έγινε. Πρωί πρωί, ο νεαρός βοσκός και το πρόβατό του βρήκαν τον δρόμο τους στο φως της ημέρας και τότε ο Γιωργής κατάλαβε πως δεν είχε βρει μόνο το πρόβατο, αλλά και την ίδια τη δύναμη και το θάρρος που κρύβονταν βαθιά μέσα του.